

συλλάβω καὶ ὑμᾶς. Θὰ ἀντιστῇτε δὴθεν· προσέξατε ὅμως, μὴ ὑπερβολὰς. Ἀλλὰ πρέπει πρότερον νὰ λάβητε τὰς ἐγγυήσεις, περὶ ὧν εἵπομεν. Πρὸς τοῦτο, μεταβῆτε ἀπὸψε εἰς τὸ Προάστειον Ποασονιέ· ὁ Λουβέν θὰ εἶνε ἐκεῖ, μεταξὺ τῆς ὀγδόης καὶ ἐνάτης ὥρας, ἀσχολούμενος εἰς ἐπιδιόρθωσιν τῶν ἀντικλειδῶν αὐτοῦ. Ἐγὼ θὰ εἶμαι εἰς ἡν θέσιν γνωρίζετε μεθ' ἐνὸς ὑπαστυνόμου. Παίξατε καλῶς τὸ μέρος σας. Ἀμα ὡς ἐπιτύχητε τὸ ποθοῦμενον, ὠδηγήσατε τὸν Λουβέν εἰς τὸ Ἀγγλικὸν καφενεῖον, ἔνθα θὰ γευματίσητε καλῶς, περὶ δὲ τὴν δεκάτην θὰ σᾶς στείλλω νὰ χωνεύσητε εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀστυνομίας...

Ὁ Λαυρέντιος ἔσπευσε νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὴν γνωστοποίησιν ταύτην. Τὸ ἐσπέρας, κατὰ τὴν ὑποδειχθεῖσαν ὥραν, μετέβη εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμὸν 76 οἰκίαν ἐν τῇ ὁδῷ Προαστείου Ποασονιέ.

Εἰς τὴν κλίμακα, ἀνθρωπὸς τις ἐπλησίασε μυστηριωδῶς αὐτόν· ἦτο ὁ Μούλ. Ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς τῷ ἔσφιξε τὴν χεῖρα, συγχαίρων αὐτὸν διὰ τὴν ἀκρίβειάν του· τῷ εἶπεν ὅτι τὰ πάντα ἦσαν ἔτοιμα, ἵνα λάβῃ τὴν ὁμολογίαν τοῦ Λουβέν, ἣν ἔδει νὰ προκαλέσῃ ἡδὴ ὁ Λαυρέντιος.

— Καλῶς, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, θὰ φροντίσω καὶ θὰ ἐπιτύχω, ἂν μὴ ὁ ἐλάχιστος θόρυβος προδῶσιν τὴν παρουσίαν σας εἰς τὴν θυρίδα.

Ἐκρουσε τὸν κώδωνα τῆς κατοικίας τοῦ Λουβέν, ἐνῷ ὁ Μούλ εἰσῆλθεν εἰς τὴν παρακειμένην, ἔνθα ἀνέμενον αὐτόν ὁ Τορέν, εἰς ὑπαστυνόμος καὶ εἰς γραφεὺς.

Ὁ Λουβέν, ἀφοῦ ἠρώτησε τίς ἦτο, ἠνέφξε τὴν θύραν εἰς τὸν Λαυρέντιον. Οὗτος ἐφάνετο σοβαρὸς καὶ σύννους.

— Τί συμβαίνει; ἠρώτησεν ὁ Λουβέν· μήπως ἐσκόνταψε ἡ δουλειά;

— Ὅχι, ἀπήντησεν ὁ Λαυρέντιος· ὅλα πηγαινὺν καλὰ. Ὁ νέος Σουσσά ἔχει ἀκόμη ἀρκετὰ χοήματα, ὥστε δὲν θὰ συμφιλωθῇ. Κερδίζει εἰς τὸ παιγνίδιον καὶ ἐλπίζει νὰ δυνηθῇ νὰ πληρώσῃ εἰς τὴν ληξίν των τὰ πλαστογραφημένα γραμματῖα τοῦ Σχμουήλ. Ἐννοεῖται ὅτι δὲν ὑποπτεύει τίποτε, ἐξ ὧν θὰ τοῦ συμβῶσι μετὰ τινος ἡμέρας...

— Καὶ θὰ τὸν καταφέρῃς, ἠρώτησεν ὁ Λουβέν, νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ μέγαρον τὴν νύκτα τῆς τριάντα Ἰουνίου.

— Εἶμαι βεβαιός.

— Μπράβο! ἀνέκραξεν ὁ Λουβέν. Αὐτὸ ἐφροβήθηκα ποῦ σὲ εἶδα νὰ ἔχῃς τόσῳ σοβαρὸν τὸ ὕψος.

— Ἐγὼ ἔχω σοβαρὸν τὸ ὕψος; εἶπεν ὁ Λαυρέντιος· ποσῶς... Σὺ δὲ τί κάμνεις ἐδῶ;

— Ἐδῶ! εἶπεν ὁ Λουβέν, ὅλα πηγαινὺν λαμπρά... Νᾶ! ἔλα νὰ σοῦ δείξω τί κάμνω.

Ὁδῆγησε τὸν Λαυρέντιον εἰς τὸ ἕτερον δωμάτιον, εἰς τὸ ὁποῖον ὑπῆρχεν ἡ ὑπὸ τοῦ Τορέν ἀνοιχθεῖσα θυρίς.

Ὁ Λαυρέντιος μόλις εἰσῆλθεν ἐκathέσθη ὡς εἰ ἦτο κεκοπιακὸς, σκοπῶν ὅμως νὰ συνομιλήσῃ ἐκεῖ μετὰ τοῦ Λουβέν. Ἀλλὰ τὸ καὶ ὁ Λουβέν δὲν ἐφάνετο διατεθειμένος νὰ μεταβῶσιν εἰς τὸ ἄλλο δωμάτιον, διότι ἔλαβεν ἐπίσης ἔδραν καὶ ἐ-

καθέσθη ἀπέναντι τοῦ Λαυρεντίου. Αὕτη ἦτο ἀκριβῶς ἡ θέσις, τὴν ὁποίαν εἶχε συστήσει ὁ Μούλ, καὶ ἥτις ἐπέτρεπε ν' ἀκούσιν εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον ὅ, τι ἐλέγετο.

— Τί λέγεις δι' αὐτά, ἀνέψιέ μου; ἠρώτησεν ὁ Λουβέν δεικνύων τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης διάφορα ἐργαλεῖα.

— Λέγω ὅτι εἶνε πολλὰ, ἀπήντησεν ὁ Λαυρέντιος. Ἀλλὰ τέλος πάντων ἂν θὰ μᾶς χρησιμεύουν...

— Ἄν θὰ μᾶς χρησιμεύουν! ἀνέκραξεν ὁ Λουβέν σχεδὸν προσβληθεὶς διὰ τὴν τοιαύτην ἀμφιβολίαν... Σοῦ λέγω πῶς θ' ἀνοιξώμε τὸ γραφεῖον καὶ τὴν κάσα τοῦ Σουσσά με τὴν ἰδια εὐκολία ποῦ τ' ἀνοίγει καὶ αὐτός.

— Καλὰ. Ἀλλ' ἡ ἐπικίνδυνος κατάβασις εἰς τὸν ἐξώστην;

— Ἀς εἶνε ἐκινδύνευσα, διότι δὲν ἤμουν συνειθισμένος· διὰ σὲ αὐτὸ εἶνε παιδιάστικο παιγνίδι. Δύο φορὰς ἐκατέβηκα ἀπὸ τότε, χωρὶς νὰ πάθω τίποτε. Εἶνε ἀλήθεια πῶς με ἐβούθησεν ἡ Μαριέττα.

— Ὅθ' μᾶς βοηθήσῃ πάλιν.

— Καθόλου!... Τὴν Μαριέττα τὴν ἀπομακρύνω.

— Πῶς! τὴν ἀπομακρύνεις;

— Ναί· τὸ ἔκαμα μάλιστα.

— Ἀλλὰ, δυστυχῆ!...

— ὦ! εἶπεν ὁ Λουβέν γελῶν, δὲν ἔκαμα ἐκεῖνο ποῦ φαντάζεσαι. Ἐγὼ δὲν πίνω αἷμα, σὰν τὸν Δακολάρ... ὅχι! Φαντάσου ὅμως νὰ εἶνε ἡ Μαριέττα εἰς τὸ μέγαρον τὴν νύκτα τῆς τριάντα Ἰουνίου· θὰ μᾶς ἐμποδίσῃ πολὺ· τί θὰ ἐκάμναμε λοιπὸν; Τὴν κακομοῖρα, θὰ τὴν ἐσκοτώναμε. Δὲν εἶνε λοιπὸν καλλίτερον νὰ τὴν ἀπομακρύνουμε; Αὐτὸ λοιπὸν ἔκαμα.

— Πῶς;

[Ἐπειτα συνέχισα]

ΠΕΤΡΟΥ ΔΕΛΚΟΥΡ

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

[Συνέχισα]

— Ὑπύχνησα, δεσποινίς, νὰ ἐπιτύχω παρὰ τοῦ κυρίου δὲ Λομπρέ τὴν ἄδειαν νὰ ἔρχωμαι νὰ σᾶς προσφέρω τὰ σέβη μου.

— Ὁ κύριος δὲ Λομπρέ φαίνεται ὅτι διαθέτει εὐκόλως τὰ κατ' ἐμέ. Ἐλπίζω ὅμως, κύριε, ὅτι δὲν ἐθεωρήσατε τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ πάππου μου ὡς ὀριστικῶς κεκτημένην.

— Ἐν τούτοις, δεσποινίς, ἡζιώσατε νὰ με δεχθῆτε σήμερον. Ἀποδίδω πολλὴν σπουδαιότητα εἰς τὴν ἐπίσκεψίν μου, διότι κατὰ πρῶτον ἔχω νὰ σᾶς ζητήσω συγγνώμην.

— Δὲν ἐννοῶ, κύριε.

— Ἐγὼ νὰ ζητήσω συγγνώμην διὰ τὴν ἀφροσύνην μου τῆς τελευταίας ὡμῶν ἐσπερίδος. Σᾶς ἀνῆγγεila ἀποτόμως τὴν

σύλληψιν τοῦ φίλου μου Μαξίμου καὶ τὴν κατ' αὐτοῦ κατηγορίαν, χωρὶς νὰ σκεφθῶ ὅτι ἡ εἰδήσις αὕτη ἡδύνατο νὰ σᾶς ἐκπλήξῃ αἰφνιδίως.

— Μεγαλοποιεῖται, κύριε, τὴν σπουδαιότητα αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον καλεῖτε ἀφροσύνην σας· σᾶς βεβαιῶ ὅτι δὲν ἔχω νὰ σᾶς συγχαρῶσά διὰ τίποτε.

— Τοῦναντίον, δεσποινίς, καὶ σᾶς ἱκετεύω εὐθύς ἐξ ἀρχῆς νὰ μοὶ παραχωρήσετε τὴν μεγάλην ταύτην χάριν.

— Ἔστω, κύριε, εἶνε ἐλαχίστης σημασίας καὶ ἀφοῦ ἀποδίδετε εἰς αὐτὴν τόσον μεγάλην ἀξίαν, δὲν θέλω νὰ μείνω ἀκαμπτos.

— Ἀ! δεσποινίς, ἀνέκραξεν ὁ μαρκήσιος λαμβάνων τὴν χεῖρα τῆς Ἀλίκης καὶ θέλων νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὰ χεῖλη.

Ἡ νεάνις ἐνόμισεν ὅτι ἐκεντήθη ὑπὸ ἰσχύος ἐρπετοῦ· ἀλλὰ, μετριάσασα τὴν τρόπον τινὰ ἀγανάκτησίν της, ἀπέσυρεν οὐχὶ βιαίως τὴν χεῖρά της, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐννοήσῃ ὁ κύριος δὲ Βονεῖλ, ὅτι δὲν ἦτο τόσον οἰκείος, ὅπως λάβῃ τὸ θάρρος νὰ προβῇ εἰς πράξιν τοσοῦτον οἰκείαν.

Ὁ Κάρολος παρετήρησεν ὅτι εἶχε πράξει ἀνάρμοστον τι καὶ ἐπανέλαβε τὸ ταπεινὸν καὶ ὑποταταγμένον ὕψος του, διότι δὲν ἦλθε μόνον ἵνα λάβῃ πληροφορίας περὶ τῆς πλουσίας κληρονόμου καὶ συνάψῃ μετ' αὐτῆς τυπικὴν συνδιάλεξιν. Ὁ κύριος δὲ Βονεῖλ εἶχε νὰ ὁμιλήσῃ περὶ σπουδαίων πραγμάτων καὶ ἕνεκα τούτου ἦτο ἀναγκαῖον νὰ σύρῃ τὴν νεάνίδα ἐπὶ ἐδάφους προπαρεσκευασμένου.

Ἀφ' ἑτέρου καὶ ἡ Ἀλίκη εἶχεν ὡσαύτως νὰ συνομιλήσῃ περὶ ἰδιαιτέρων πραγμάτων μετὰ τοῦ φίλου τοῦ Μαξίμου. Ἀλλ' ἕνεκα λόγων καθαρὰς ἀδρότητας δὲν ἡδύνατο αὕτη ν' ἀρχίσῃ τὴν ὁμιλίαν ταύτην, καὶ ἀνυπομόνως ἀνέμενε τὸν μαρκήσιον νὰ κάμῃ ἐναρξιν.

Καὶ ἐπειδὴ οὗτος ἐσιώπα, ἡ νεάνις τὸν ἠρώτησεν:

— Δὲν ἔχετε εἰδήσεις περὶ τοῦ φίλου σας Μαξίμου;

— Φεῦ! ὅχι.

— Γνωρίζετε ἀκριβῶς τοὺς λόγους τῆς κατ' αὐτοῦ κατηγορίας;

— Τί ἐννοεῖτε, δεσποινίς;

— Δηλαδή... τί νὰ εἶπω... τὴν αἰτίαν, διὰ τὴν ὁποίαν συνελήφθη. Ἐκπλήττεσθε ἴσως, κύριε, διότι ὁμιλῶ περὶ τοιοῦτου ἀντικειμένου· ἀλλὰ νομίζω ὅτι ὁ νεανίας οὗτος ἐπανειλημμένως ἐγένετο δεκτὸς εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ πάππου μου. Σεῖς δὲν τὸν παρουσιάσατε;

— Μάλιστα, δεσποινίς.

— Ὅθεν εἶνε... φυσικώτατον ν' ἀπευθυνθῶ πρὸς ὑμᾶς, ὅπως ἱκανοποιήσω τὴν περιέργειάν μου.

Ὁ μαρκήσιος δὲ Βονεῖλ κατέστειλε κίνημα.

— Συγχαρῶσάτέ με, ἐξηκολούθησεν ἡ νεάνις, διὰ τὴν... ἀδιακρισίαν μου, ἐλάττωμα, τὸ ὁποῖον τὴν στιγμὴν ταύτην με κυριεύει εἰς μέγαν βαθμόν.

— ὦ! δεσποινίς, ἀνέκραξεν ὁ μαρκήσιος, σᾶς παρακαλῶ νὰ με θεωρῆτε ὡς

τὸν μᾶλλον ἀφωσιωμένον ὑμῶν θεράποντα· μ' ἐρωτᾶτε τὴν αἰτίαν τῆς συλλήψεως τοῦ Μαξίμου· λοιπὸν μάθετε ὅτι οὗτος κατηγορεῖται ὅτι ἐδολοφόνησε ἐν μέλος τῆς Λέσχης καὶ τοῦ ἐκλεψε χρηματικὸν ποσὸν σημαντικῶτατον.

Παρ' ὀλίγον νὰ ἐκφύγῃ τῶν χειλέων τῆς Ἀλίκης μακρὸν ἐπιφώνημα. Ἐν τούτοις διὰ γαληνίου ὕφους ἠρώτησε τὸν μεθ' οὗ συνωμίλει :

— Καὶ ὑπὸ τίνας περιστάσεις, κύριε... ὁ Μαξίμος ἤθελε διαπράξῃ τὸ ἔγκλημα τοῦτο ;

Ὁ μαρκήσιος ἀπέκρυψεν ἐλαφρὸν μορφασμόν· εἶχε παρατηρήσει τὸν διαφορὸν τρόπον τῆς ἐρωτήσεως ταύτης.

— Πολὺ ὀλίγα πράγματα γνωρίζω, δεσποινίς, ἀπεκρίθη οὗτος· ἐσπέραν τινά, λέγουσιν, ὁ φίλος μου κατὰ τύχην παρευρεθῇ εἰς χαρτοπαίγιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἔπαιζον ποσότητος σημαντικὰς δύο θημῶνες τῆς Λέσχης. Ὁ εἰς τούτων ἐκέρδιζε μέγα ποσὸν κατὰ τὴν στιγμήν τῆς ἀναχωρήσεώς του, καὶ προσθέτουσιν ἔτι ὅτι ὁ Μαξίμος ἀνεχώρησε στιγμὰς τινὰς πρὸ τοῦ εὐτυχοῦς παίγνιου.

— Ἀ! εἶπε πυρετωδῶς ἡ Ἀλίκη, αὐτὸ τὸ ὁποῖον μοῦ λέγετε, ἀποτελεῖ ἀποδείξειν ;

— Φαίνεται, διότι ἡ ἀνάκρισις, εἰς τὴν διαγωγὴν αὐτὴν τοῦ Μαξίμου, εὔρε βάσιν ἐνεργείας. Ὁφείλω ἐπίσης νὰ προσθέσω καὶ τὴν ἐξῆς λεπτομέρειαν : ὁ Μαξίμος εἶνε ὁ μόνος, ὅστις ἐξῆλθε συγχρόνως σχεδὸν μετὰ τοῦ θύματος, ἐνῶ πάντα τὰ λοιπὰ μέλη ἐγκατέλειψαν τὴν Λέσχην μίαν ὥραν μετὰ τὴν ἀναχώρησίν των.

— Βλέπω, κύριε μαρκήσιε, ὅτι εἴσθε κάλλιστα πληροφορημένοι· εἶχον λοιπὸν δίκαιον ν' ἀποτανηθῶ πρὸς ὑμᾶς ὅπως ἰκανοποιήσω τὴν περιέργειάν μου.

Ὁ Κρόλος ἠρυθρίασεν ἐλαφρῶς.

Ἡ Ἀλίκη ἐξηκολούθησεν :

— Καὶ αὐτὰ εἶνε ὅλα, τὰ ὁποῖα ἡ ἀνάκρισις ἀνεκάλυψεν ἐναντίον τοῦ φίλου σας ;

— Ὡ! Θεέ μου, ὑπάρχουσι καὶ πολλὰ ἄλλα γεγονότα, τὰ ὁποῖα ὅμως ἀγνοῶ.

— Ἀλλὰ δὲν εἶνε ἀνόητον νὰ κατηγορεῖται διὰ τὴν πράξιν αὐτὴν ὁ... νέος αὐτός, ὁ ὁποῖος δὲν θὰ εἶχε κανένα λόγον νὰ προβῇ εἰς αὐτήν ;

— Πιστεύω, δεσποινίς, ὅτι ἐνήργησαν ἴσως ταχέως, καίτοι τὰ φαινόμενα εἶνε κατὰ τοῦ Μαξίμου.

— Ὡστε νομίζετε ὅτι ἡ δικαιοσύνη ἠπατήθη ὑπὸ τῶν φηγομένων ;

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ὀλίγον ζωηρῶς ὁ μαρκήσιος· κακῶς ἴσως ἐξεφράσθην, ἤθελα νὰ εἶπω ὅτι ἡ ἀστυνομία πιθανῶς ἔσπευσε νὰ συλλάβῃ τὸν Μαξίμον καὶ ἐν τούτοις... ἠδυνάτό τις νὰ πιστεύσῃ...

— Τί σημαίνουν οἱ λόγοι οὗτοι; Καταλαμβάνετε καλῶς τὴν πραγματικὴν τὴν ἔννοιαν, ἀφοῦ γνωρίζετε τὸ συλληφθέν πρόσωπον, τὸ ὁποῖον εἶνε, ὡς λέγουσι, πολὺ στενὸς φίλος σας.

— Συγγνώμην, δεσποινίς, δὲν εἶνε φίλος μου, ἀλλ' ἀπλῶς γνωστός μου καὶ ἀ-

κριβῶς διὰ τοῦτο ἔχω καθήκον νὰ ἐκφράσω εὐκρινῶς τὴν γνώμην μου καὶ τοὺς φόβους μου περὶ τῆς συλλήψεώς του. Ὅχι διότι πιστεύω εἰς τὴν ἐνοχὴν τοῦ Μαξίμου, ἀλλὰ νομίζω ὅτι πρέπει νὰ εἶπω πᾶν ὅ,τι γνωρίζω ἢ μᾶλλον πᾶν ὅ,τι σκέπτομαι περὶ τοῦ νεαροῦ φοιτητοῦ.

Ἡ Ἀλίκη ἐφαίνετο λίαν τεταραγμένη, καίτοι πολὺ ἐπεθύμει νὰ καταστῇ κυρία ἐαυτῆς· ἐδέησε δὲ νὰ μεταχειρισθῇ ἀπασαν τὴν ἰσχύν της ὅπως μὴ ἀνακράξῃ :

— Ἀλλὰ, ὁμιλήσατε λοιπόν !

Ἐν τούτοις ἐκρατήθη, ἀφῆσκα εἰς τὸν μαρκήσιον νὰ περατώσῃ τὰς ἐξηγήσεις του.

Οὗτος ἐπανέλαβεν :

— Καὶ κατὰ πρῶτον, ὁ Μαξίμος δὲν ἔχει καμμίαν περιουσίαν, καμμίαν θέσιν.

— Εἶνε ὅμως φοιτητὴς τῆς νομικῆς.

— Ἀπὸ πολλοῦ χρόνου δὲν ἀκολουθεῖ τὰς σπουδὰς του. Ἐν τούτοις, πρέπει νὰ ζῇ τις καλῶς καὶ ν' ἀπολαμβάνῃ ὅλων τῶν ἀπολαύσεων φιληδόνου βίου, πολυδαπάνου μάλιστα, ὅταν ἔχῃ σχέσεις με ἀνθρώπους τοῦ καλοῦ κόσμου. Ὁ φίλος μου, καίτοι δὲν ἔχει περιουσίαν, διῆγεν ὅμως κάλλιστον καὶ ἀξιοπρεπῆ βίον.

— Καὶ σήμερον μόλις, κύριε, παρητήρησατε τὴν κατάστασιν αὐτὴν !

— Ἴσως, δεσποινίς, διότι οὐδεμίαν ἔδιδον προσοχὴν εἰς τὴν κατάστασιν τοῦ κυρίου Μαξίμου. Τὸν συνήντησα μίαν ἑσπέραν ἐν τῷ μέσῳ... διασκεδάσεως ἐρωτικῆς...

— Κύριε ! εἶπεν ἡ Ἀλίκη διὰ φωνῆς πνιγομένης.

Ὁ μαρκήσιος ἠπατήθη εἰς τὴν ἀξίαν τῆς ἐπιφωνήσεως.

— Σὺ ζητῶς μυρίας συγγνώμας, δεσποινίς, ἐπεὶδὴ μεταχειρίζομαι ἐνώπιον ὑμῶν τοιαύτας ἐκφράσεις. Ὅπως τυχαίως συνεδέθη κατ' ἄρχας μετὰ τῆς νέας ταύτης γνωριμίας, ἀκολούθως ἠσθάνθη ἀγάπην τρόπον τινὰ πρὸς τὸν νεανίαν, εὐθυμώτατον ἄλλως τε. Τῇ αἰτήσῃ του, τὸν παρυσίασα εἰς τὴν Λέσχην μας, νομίζω δὲ ὅτι ὁ φίλος ἔζη ἀποκλειστικῶς ἐκ τῶν πόρων τοῦ παιγνιδίου.

— Ἀλλ' ὅλα αὐτά, κύριε, διέκοψεν ἡ ἐγγόνη τοῦ κόμητος δὲ Λομπρέ, δὲν ἀποτελοῦσι φανεράς ἀποδείξεις περὶ τῆς ἐνοχῆς τοῦ κυρίου Μαξίμου. Μοῦ φαίνεται δὲ ὅτι εἶνε πρᾶγμα πολὺ σοβαρὸν νὰ ἀποδιδῇ τις κατηγορίαν κατὰ τινος, τὸν ὁποῖον ἀκολούθως καὶ νὰ φυλακίσῃ.

— Συμμερίζομαι πληρέστατα τὴν γνώμην σας, δεσποινίς. Ἀλλ' εἶνε γνωστὸν ὅτι ἡ ἀστυνομία ἐνεργεῖ μόνον ἐκ πιθανότητων ὁρμωμένη.

— Καὶ σὺ, κύριε, πιστεύετε εἰς τὰς πιθανότητας τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς ;

— Ναί· ὑμεῖς, δεσποινίς, ὑποθέτετε ὅτι συνέλαβον τὸν Μαξίμον, χωρὶς πρότερον νὰ βεβαιωθῶσιν ἂν ἠπατῶντο ἢ ὄχι. Ἡ ἀστυνομία προέβη εἰς ἐρεῦνας, καὶ ἐξ αὐτῶν ἐπληροφόρηθη ὅτι ὁ Μαξίμος ἔζη ἀποκλειστικῶς ἐκ τοῦ χαρτοπαίγνιου. Τὸ θῦμα ὀνομάζεται κόμης δὲ Φερουζόλ· κατὰ τὴν ἑσπέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐ-

δολοφονήθη, ἐκέρδιζεν ὄχι ὀλιγοτέρας τῶν διακοσίων πενήντα χιλιάδων φράγκων. Δὲν ἐφάνη δὲ ἀπίθανον εἰς τὴν δικαιοσύνην, ὅτι ὁ Μαξίμος, ἄνευ πόρων, ἠδύνατο νὰ σκηνδαλισθῇ ἀπὸ τὴν περιουσίαν ἐκείνην.

— Αὐτὰ δὲν εἶνε εἰμὴ τεκμήρια· μέχρι τοῦδε δὲν εἶπατε καμμίαν ὑλικὴν ἀπόδειξιν.

— Συχνάκις, δεσποινίς, αἱ ἠθικαὶ ἀποδείξεις ἀρκοῦσι πρὸς ἐνεργείαν ἐρευνῶν. Φαίνεται δὲ ὅτι εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Μαξίμου αὐταὶ ἐφάνησαν λίαν ἐπαρκεῖς. Σὺς πιστεύετε ὅτι ὁ φίλος μου εἶνε ἀθῶος ;

— Δὲν δύναμαι νὰ φαντασθῶ ὅτι εἶνε ἐνοχος, καί...

Ὁ μαρκήσιος δὲ Βονεῖλ ἔδρανε τὰ χεῖλη μέχρις ἀφαιμαξέως. Ἀνέμενε στιγμὰς τινὰς, καὶ βλέπων ὅτι ἡ νεανίς δὲν ἀπετελείωνε τὴν φράσιν της, ἐπανέλαβεν :

— Ὀλίγον γνωρίζετε, δεσποινίς, τὰ τοῦ κόσμου, καὶ σκέπτεσθε διὰ μόνης τῆς καρδίας, ἥτις σὰς λέγει ὅτι ὁ φίλος μου δὲν εἶνε ἐνοχος, καὶ τὸ πιστεύετε. Οἱ ἀνθρώποι ὅμως τῆς δικαιοσύνης, δὲν σκέπτονται οὕτω πως. Καὶ ἐγὼ ἐπεθύμουν νὰ πράξω ὡς ὑμεῖς, ἀλλὰ δὲν δύναμαι.

— Ὁ ἀθλιός, διελογίσθη ἡ νεανίς, δὲν δύναμαι νὰ στηριχθῶ ἐπ' αὐτοῦ.

Εἶτα δὲ εἶπε μεγαλοφώνως :

— Τότε φαίνεται, κύριε, πολὺ ὀλίγον πείθεσθε περὶ τῆς ἀθωότητος τοῦ κυρίου Μαξίμου.

— Μάλιστα, δεσποινίς, διότι κρίνω ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων.

— Καὶ ὅμως μέχρι τῆς ἀπαισίας ἐκείνης ἡμέρας ἡ διαγωγὴ τοῦ φίλου σας δὲν ἐπαρουσίασε τίποτε, τὸ ὁποῖον νὰ παρέχῃ ἀφορμὴν εἰς τοιαύτας κακοβούλους ὑποθέσεις.

— Ὡ! ὄχι, ὄχι, ἂν καὶ ὁ ἰδιωτικὸς τοῦ βίος δὲν εἶνε ὅλως διόλου... ἀνεπίληπτος.

— Ἀ !

— Εἶνε νέος ἀγαπῶν πολὺ τὰς διασκεδάσεις καὶ καυχώμενος διὰ τὰς πολλὰς του κατακτήσεις...

— Ἀρκεῖ, κύριε. Εἶμαι ὀλίγον κουρασμένη.

Ὁ μαρκήσιος ἠγέρθη, λυπούμενος λίαν διὰ τοὺς τελευταίους τούτους λόγους, ἀλλὰ προσποιούμενος ἐντελεστάτην ἀταραξίαν.

— Λυποῦμαι, δεσποινίς, εἶπεν ὑποκρινόμενος ἐνώπιον τῆς Ἀλίκης, ὅτι σὰς ὁμίλησα τόσην ὥραν περὶ τῆς ἀτυχοῦς αὐτῆς ὑποθέσεως. Τῇ ἀληθείᾳ, συγκινοῦμαι διὰ τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον δεικνύεται πρὸς τὸν φίλον μου, καὶ ἂν μοι ἦτο δυνατόν νὰ τὸν βοηθήσω κατὰ τι, ἤθελον τὸ πράξῃ μετὰ μεγίστης εὐχαριστήσεως.

Ἀστραπὴ διέλαμψεν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς νεαρᾶς κόρης· ἀλλὰ τοῦτο μόνον. Ἡ νεανίς κινήσασα μελαγχολικῶς τὴν κεφαλὴν, ἀπεκρίθη :

— Θὰ πράξετε τὸ καθήκόν σας, κύριε· ἀλλὰ φοβοῦμαι μήπως τὰ διαβήματά σας δὲν ἀπολήξωσιν εἰς σπουδαῖον ἀποτέλεσμα.

—Θα τολμήσω νὰ σὰς ὑπενθυμίσω, δεσποινίς, ὅτι ὁ κύριος κόμης δὲ Λομπρέ μοι ἔδωκε τὴν ἄδειαν νὰ ἔρχωμαι ἐνίοτε πρὸς ἐπίσκεψίν σας· θὰ μὲ καταστήσετε τὸν εὐτυχέστερον τῶν ἀνθρώπων, ἐὰν εὐρεσθηθῇτε νὰ ἐπικυρώσετε τὴν ἄδειαν ταύτην τοῦ εὐγενεστάτου πάππου σας.

Ἡ Ἀλίκη δὲν ἀπεκρίθη ἀμέσως· ἡ δυσαρέσκεια, ἣν ἡσθάνθη, ὑποδεχθεῖσα νῦν τὸ πρῶτον τὸν νέον τοῦτον, ἠύξησεν ἔτι μᾶλλον, συνεπεία τῆς συνδιαλέξεώς των. Ἀλλ' δύνάτο νὰ μὴ ὑποδέχεται ἐκεῖνον, ὅστις ἴσως θὰ τὴν ἐβοήθει εἰς τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον αὐτὴ ἀνέλαθεν; Κατανικῶσα λοιπὸν τὸ συνταράσσον αὐτὴν δυσάρεστον αἰσθημα, ἀπήντησε μὲ φωνὴν ὀλίγον τρέμουσαν:

— Αἱ ἐπιθυμίαι τοῦ πάππου μου εἶνε καὶ ἰδικαί μου.

Ὁ Κάρολος ἤγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐξήλθε μειδιῶν ἐκ τοῦ δωματίου τῆς Ἀλίκης· ἐξερχόμενος δ' ἐκ τοῦ μεγάρου ἐψιθύρουν:

— Εἶνε πολὺ νόστιμη, μὰ τὴν πίστιν μου, καὶ θαρρῶ πῶς θὰ τὴν ἀγαπήσῃ τὴν μικροῦλα, ἴσα μὲ τὴν προικὰ τῆς.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ μαρκησίου, ἡ Ἀλίκη κατέπεσεν ἐπὶ ἔδρας καὶ καταληφθεῖσα ὑπὸ λυγμῶν ἤρχισε νὰ συλλογίζεται τὸν φοβερὸν καὶ μέγαν ἀγῶνα, ὃν ἔμελλε ν' ἀναλάβῃ. Ἀλλ' ἡ ἰδέα τοῦ ἀγαπητοῦ μνηστήρος τῆς, καθειργμένου, ἐνεψύχωσε τὸ θάρρος τῆς.

— Ὅ,τι μία μήτηρ δύναται νὰ κάμῃ διὰ τὸν υἱὸν τῆς, δύναται νὰ τὸ κάμῃ καὶ ἡ μνηστὴ τοῦ· ἔπειτα, ἔχομεν βοηθὸν καὶ τὸν κύριον Δουσατέλ, ἐσκέφθη.

Ἡ Ἀλίκη, κρούσασα τὸν κώδωνα, ἐκάλεσε τὴν θαλαμηπόλον τῆς.

Ἡ Μαρία ἔδραμεν, ἐπὶ τῇ προσκλήσει τῆς κυρίας τῆς, κατὰ διαταγὴν τῆς ὁποίας ἐπορεύθη κατόπιν εἰς τὸ δωματίον τοῦ κυρίου δὲ Λομπρέ, τὸν ὁποῖον παρεκάλεσε νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ δωματίον τῆς ἐγγονῆς τοῦ.

— Μήπως εἶνε ἀσθενής; ἠρώτησεν ἀνησυχῶς ὁ γέρον.

— Ὅχι, κύριε.

Ὁ κόμης πρὸ μικροῦ εἶχεν ἐπανέλθει εἰς τὸ μέγαρον· χωρὶς δὲ νὰ ἐκβάλῃ τὸ ἐπανωφόριόν του, ἠκολούθησε τὴν θαλαμηπόλον τῆς ἐγγονῆς τοῦ. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐξέφευγον τοῦ στόματός του ὑπόκωφοι ἐπιφωνήσεις, μεταξύ τῶν ὁποίων θὰ ἤκουέ τις συχνάκις ἐκναλαχθινομένην τὴν λέξιν:

— Πράξω!

— Εἰσελθὼν εἰς τὸ δωματίον τῆς ἐγγονῆς τοῦ ὁ γέρον, ἀφοῦ τὴν ἡσπασθῇ, κατέπεσεν ἐπὶ ἔδρας, ἀφίνων στεναγμὸν εὐχαριστήσεως.

— Ἔχεις νὰ μοῦ εἴπῃς κατι τι, μικροῦλά μου· βεβαίως σπουδαῖα πράγματα, ἀφοῦ ἔστειλες νὰ μὲ φωνάξῃς.

— Σπουδαῖα βεβαίως, παππού· ἤξευρα ὅτι εἰσθε ἔξω, καὶ ἔστειλα μᾶλλον διὰ νὰ μάθω πῶς ἔχετε· δὲν ἦλθα δὲ ἡ ἰδία, διότι πάσχω ἀκόμη. Σήμερον τὸ πρῶτ' ἐξήλθετε;

— Ναί· εἶχα νὰ κάμω μερικὰς ἐπισκέψεις.

Ἡ Ἀλίκη περιεπάτει ἐν τῷ δωματίῳ, ἀσχολουμένη δὴθεν εἰς τὸ νὰ ἐξετάζῃ καὶ τακτοποιῇ τὰ τοῦ καλλωπισμοῦ τῆς, τὰ ὁποῖα ὅμως ἔβλεπεν ὅλως μηχανικῶς.

Ἡ διάνοιά τῆς ἦτο ἀλλαχού, ἐκτὸς τοῦ μεγάρου, ἐν τῷ ζοφερῷ ἐκείνῳ κτιρίῳ, τῷ καλουμένῳ δικαστηρίῳ, ἔνθα εὕρισκεται τὸ κρατητήριον τῆς ἀστυνομίας.

Ἡ νεῆνις δὲν ἠγνόει ὅτι ὁ μνηστήρ τῆς ἦτο ἐκεῖ καθειργμένος· ἀπὸ καιροῦ δὲ εἰς καιρὸν ἀνατριχιάσεις ἐκλόνιζον ὅλον τῆς τὸ σῶμα. Ἡ Ἀλίκη τότε ἔρριπτε κρύφα βλέμμα ἐπὶ τοῦ πάππου τῆς καὶ ἐφαίνετο παλαίουςα πρὸς τὴν κατέχουσαν αὐτὴν σκέψιν.

Ὁ κύριος δὲ Λομπρέ καὶ ἡ ἐγγονή του συνωμίλουν ἐπὶ τινα χρόνον· ἄχρι τοῦδε ὁ κόμης δὲν ἐνόησε τὸν λόγον, τὸν δικαιούντα τὴν κατεσπευσμένην πρόσκλησιν τῆς Ἀλίκης, ἥτις ἔτι δὲν τῷ ἐξήγησε τὸν λόγον τῆς ἐπιθυμίας τῆς ταύτης. Διὰ νὰ τὸν ἴδῃ, ἄρ' αὖτε, τὸν προσεκάλεσεν;

— Πολὺ πιθανόν.

Ἐσκέπτετο ὁ γρηκιὸς κόμης, καὶ ἦτοιμ' ἔμαζετο ν' ἀποσυρθῇ, ὅτε ἡ Ἀλίκη τὸν ἐπλησίασε, περιέβαλε τὸν τράχηλόν του διὰ τῶν χειρῶν τῆς καὶ ἐκάθισεν ἐπὶ τῶν γονάτων του.

— Γνωρίζεις καλὰ τὸν κόσμον; τὸν ἠρώτησεν αἴφνης.

Ὁ γέρον παρετήρησε τὴν ἐγγονὴν του, καὶ ἀπήντησεν:

— Ναί, ἀλλὰ διατί μοῦ κάμνεις τὴν παράδοξον αὐτὴν ἐρώτησιν;

— Καὶ τὸν ἱατρὸν Δουσατέλ;

— Ναί, βέβαια.

— Εἰπέ μου, παππού, ὁ φίλος μας ἔχει διόλου ἐπιρροήν;

— Ἀλλὰ διατί μοῦ κάμνεις αὐτὰς τὰς ἐρωτήσεις; ἀπήντησε καὶ πάλιν ὁ γέρον ἐπὶ μᾶλλον ἐκπληκτος ἐκ τῆς νέας ταύτης συνδιαλέξεως.

— Ἀποκριθῆτέ μοι πρῶτον καὶ ἀκολούθως θὰ σὰς ἐξηγηθῶ.

— Ἄς εἶνε! ἀφοῦ τὸ θέλῃς. Πάντοτε ὅλαι σεῖς αἱ μικροῦλαι εἰσθε μυστηριώδεις! Τί μὲ ἠρώτας; ἐὰν ὁ ἱατρὸς Δουσατέλ ἔχει ἐπιρροήν.

— Ναί, παππού.

— Πιστεύω. Κατέχει ἀξιόλογον θέσιν ἐν τῇ ἱατρικῇ ἐπιστῇ καὶ ἡ σύστασις τοῦ ἔχει ἀξίαν· περὶ πλέον εἶνε καὶ ἱεροδικαστὴς παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τοῦ Σηκουάνα.

— Ἀ! καὶ σύ, παππού, δὲν ἔχεις ὁμοίαν ἐπιρροήν ὡς ὁ κύριος Δουσατέλ;

— Ἀ! πονηρά! εἶπεν ὁ κύριος δὲ Λομπρέ μειδιῶν, τώρα ἐννοῶ καλῶς. Ἐνδιαφέρεσαι ὑπὲρ ἐνός, χάριν τοῦ ὁποίου ζητεῖς τὴν ὑποστήριξιν ἐμοῦ καὶ τοῦ Δουσατέλ· δι' αὐτὸ ἔστειλες καὶ μ' ἐφώναξες τόσο βιαστικά.

— Μάλιστα.

— Ναί, ἀλλὰ μ' ἐκούρασες, διότι δὲν μοῦ εἶπες εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὸ πρᾶγμα. Ὑπὲρ τίνος λοιπὸν φροντίζεις μὲ τόσο πολὺ ἐνδιαφέρον;

— Λοιπὸν, παππού, θὰ ἤμαι εἰλικρινεστάτη πρὸς σὰς. Θέλω νὰ σώσω ἓνα ἀθῶν.

Ἡ Ἀλίκη ἠγέρθη προφέρουσα τὰς λέξεις ταύτας καὶ παρετήρηε τὸν πάππον τῆς. Καὶ αὐτὸς δ' ἐπίσης ἠγέρθη ἀποτόμως καὶ ἐξήταζε τὴν ἐγγονὴν του.

— Λέγε, τί θέλεις, εἶπε, περὶ ποίου ἀθῶου μοῦ ὁμιλεῖς;

— Περὶ ἐνός νέου, τὸν ὁποῖον γνωρίζεις, καὶ ὁποῖος συνελήφθη ἀδίκως, κατηγορούμενος διὰ τρομερὸν ἔγκλημα.

— Καὶ τὸν νέον αὐτόν... τὸν γνωρίζεις σύ... ἴσως καλλίον ἐμοῦ;

— Ναί, ἀπεκρίθη ἀσθενῶς ἡ Ἀλίκη.

— Δὲν ὀνομάζεται Μάξιμος;

Ἡ Ἀλίκη ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πάππου τῆς, ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν τῆς ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

Ὁ κύριος δὲ Λομπρέ ἦτο σοβαρὸς καὶ βαθέως ἐσκέπτετο περὶ ὧσων ἤκουσεν.

Ἡ κατὰ τὸν χορὸν λιποθυμία τῆς ἐγγονῆς τοῦ ἐπὶ τῇ ἀγγελίᾳ τῆς συλλήψεως ἐπισκέπτου ἀπλοῦ τῆς οἰκίας, ἡ ἐπακολουθήσασα τὴν λιποθυμίαν ταύτην κρίσις, λόγοι τινές, διαφυγόντες τοῦ στόματος τῆς ἀσθενοῦς ἐν καιρῷ τῆς ἀσθενείας τῆς, ἡ νέα διαγωγὴ τῆς Ἀλίκης, πάντα ταῦτα ἐξήγειραν τὴν προσοχὴν τοῦ.

Ὁ γέρον ἐσκέφθη σπουδαίως καὶ κατεπίσθη περὶ τῆς ὑπάρξεως αἰσθημάτων πλέον ἢ οἰκείου, ἐνοῦντος ἀμοιβαίως τοὺς δύο νέους.

Καὶ ἡ συνδιάλεξις, τὴν ὁποίαν ἤκουσεν, ἀπεδείκνυν ἐναργῶς τὸ βάσιμον τῶν σκέψεων τοῦ.

Ἡ Ἀλίκη, ἡ ἐγγονὴ τοῦ, ἠγάπα τὸν Μάξιμον· ἡ περίστασις ἦτο ἐκ τῶν σοβαροτέρων, ὅχι διότι ὁ κύριος δὲ Λομπρέ δὲν διέκειτο συμπαθῶς πρὸς τὸν νεανίαν, ἀλλὰ διὰ τὴν ἰδιαιτέραν ταύτην κατάστασιν τοῦ τέκνου τοῦ, ἀγαπῶντος ἐγκληματῆαν, ἢ τοῦλάχιστον οὕτω νομιζόμενον.

Τί ἔπρεπε νὰ πράξῃ;

Ν' ἀποπειραθῇ ν' ἀγωνισθῇ κατὰ τοῦ ἔρωτος τούτου, νὰ ζητήσῃ νὰ τὸν ἀποσπάσῃ τῆς καρδίας τῆς Ἀλίκης, νὰ ὁμιλήσῃ λογικῶς πρὸς τὴν ἐγγονὴν τοῦ καὶ νὰ τὴν καταπαίσῃ περὶ τῆς πλάνης τῆς;

Ὁ γέρον ἐγίνωσκε καλλίστα τὸν δραστήριον χαρακτῆρα τῆς ἐγγονῆς τοῦ, ὅπως ἐννοήσῃ ὅτι ἀγὼν ἦτο ἀδύνατος μεταξὺ των.

Ἐν τούτοις, ἦτο ἀνάγκη νὰ μάθῃ τὸν βαθμὸν τοῦ ἔρωτος τούτου πρὶν ἢ ἀποφασίσῃ περὶ τοῦ πρακτέου. Ἐδεῖ νὰ βολεδοσκοπήσῃ μετὰ λεπτότητος τὴν καρδίαν τῆς νεανίδος, ἥτις ἴσως θὰ ἠπατάτο καὶ αὐτὴ ἐπὶ τῆς ἀξίας τῆς ἀγάπης τῆς.

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, τὰ πάντα ἔβαινον καλῶς. Ἀλλ' ἐὰν αἱ εἰκασίαι τοῦ γέροντος ἦσαν ὀρθαί, ἐὰν ἡ Ἀλίκη ἠγάπα κατὰ βάθος τὸν νέον αὐτόν, ἔπρεπε ν' ἀπόσχῃ παντὸς ἀγῶνος, καὶ τότε ἡ καλλιτέρα ἀπόφασις θὰ ἦτο νὰ βοηθήσῃ τὴν νεανίδα εἰς τὰ σχεδιά τῆς.

Ὁ γέρον δὲν ἦτο ἔμπειρος διπλωμάτης, τὸ ἐγίνωσκε καὶ ἐσκέπτετο τίνι τρόπῳ θὰ

ἡδύνατο νὰ λάβῃ περὶ τῆς ἐγγονῆς του πληροφορίας, ἐὰν αὕτη ἤρνεϊτο νὰ τῷ δώσῃ τοιαύτας.

Οἱ φόβοι του δὲν ἦσαν βάσιμοι· ἡ Ἀλίκη πρὸ ὀλίγου δὲν εἶχε καταστήσει γνωστὴν ὅλην τὴν ἔκτασιν τοῦ ἔρωτός της; Ἡ νεῆνις οὐδέποτε θὰ εἶχε τὴν πρόθεσιν νὰ διατηρήσῃ ἐπὶ μακρὸν τὸ μυστικὸν τῆς ἀγάπης της.

Οἱ δύο νέοι εἶχον ἀποφασίσει νὰ νυμφευθῶσι τὴν ἐπαύριον τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ὁ Μάξιμος ἤθελεν ἀπαιτῆσαι θέσιν τινα, καὶ ἄχρι τῆς ἡμέρας ταύτης θ' ἀπέκρυπτον τὸν ἔρωτά των.

Ἡ Ἀλίκη χαϊδευμένο παιδί τοῦ κυρίου δὲ Λομπρέ, δὲν ἐφοβείτο νῦν πλέον νὰ καταστήσῃ γνωστὸν εἰς τὸν πάππον της τὸν ἔρωτα, τὸν ὁποῖον ἤσθάνετο διὰ τὸν νεαρόν φοιτητὴν, καὶ ἀπεφάσισεν ἀμέσως νὰ τῷ ἐξομολογηθῇ τὰ πάντα.

— Μέχρι σήμερον, εἶπε, δὲν σὰς εἶπα τίποτε, παππού, διότι ἡ ἀξιοπρέπειά μου μοι ὑπηγόρευσε νὰ σιωπῶ. Πρὸ μικροῦ ἐννοήσατε!

— Ἀγαπᾷς τὸν νέον αὐτόν;

— Ναί, ἀπεκρίθη ἡ Ἀλίκη διὰ φωνῆς πνιγομένης.

— Καὶ σὲ ἀγαπᾷ!

— Ναί, ναί, ἀνέκραξεν ἡ νεῆνις ὑψώσασα τὴν κεφαλὴν.

Ὁ ἀγαθὸς γέρον, ἐναγκαλισθεὶς τὴν Ἀλίκην, ἐξηκολούθησε δι' ὅρους ταπεινότερου καὶ βραδέως:

— Ἐξήτασες καλὰ εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας σου, δὲν ἀπατάσαι, νομίζουσα ὅτι ἀγαπᾷς ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἴσως θὰ σοὶ καθίστατο ἀδιάφορος μετὰ μακρὰν ἀπουσίαν!

Τὴν φορὰν ταύτην ἡ Ἀλίκη παρήτησε τοὺς βραχίονας τοῦ κυρίου δὲ Λομπρέ, καὶ παρατηρήσασα ἀτενῶς τὸν πάππον της, εἶπε διὰ φωνῆς καθαρωτάτης:

— Ὅχι, παππού, δὲν ἀπατῶμαι ἐπὶ τῆς ἀξίας τῆς ἀγάπης αὐτῆς καὶ θὰ σὰς εἶπω τὸ πᾶν, μάθετε ὅτι τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον ἠγάπησεν ἡ ἐγγονή σας, τὸν ἐξέλεξε καὶ ὡς σύντροφον τῆς ζωῆς της. Ὡς σύζυγόν μου ἐκλέγω τὸν κύριον Μάξιμον Μαριών, ὁ ὁποῖος, ἐπὶ τοῦ παρόντος, εἶνε μνηστὴρ μου!

— Μνηστὴρ σου!

— Ναί, ἐξωμολογήθημεν τὸν ἔρωτά μας. Ὁρκίσθημεν νὰ ζῶμεν πάντοτε ὁεῖς διὰ τὸν ἄλλον.

Ὁ κύριος δὲ Λομπρέ παρετήρει τὴν ἐγγονὴν του διὰ βλέμματος ἀνησύχου· σχεδὸν δὲ τραυλίζων ἠρώτησεν:

— Καὶ τὰς εὐχὰς ταύτας πῶς διευπώσατε ἐν τῷ μέσῳ τῶν αἰθουσῶν τοῦ μεγάρου;

Ἡ Ἀλίκη ἐρυθριῶσα καὶ τεταραγμένη ἀπήντησε:

— Παππού, αἰσθάνομαι σήμερον ὅτι εἶμαι ἐνοχος, διότι ἐβράδυνα νὰ σὰς καταστήσω γνωστὴν τὴν διαγωγὴν μου.

Ὁ κύριος δὲ Λομπρέ, ὡχρῶν, σχεδὸν κλονούμενος, ἀνέκραξεν:

— Ἐνοχος!; τί θέλεις νὰ εἴπῃς μ' αὐτό;

— Ἀντήλλαξα ἀρραβῶνα μὲ τὸν Μάξιμον, ἐδῶ εἰς αὐτὸ τὸ μέγαρον· ἤμεθα μόνοι.

— Θεέ μου!

— Αἰ, τί; μάλιστα! καὶ πρέπει νὰ σὰς τὸ εἶπω, διὰ νὰ μάθετε ὅτι ἡ ἐγγονή σας Ἀλίκη δὲ Λομπρέ, ἀγαπᾷ πάρα πολὺ τὸν κύριον Μάξιμον Μαριών, διὰ νὰ θυσιάσῃ εἰς αὐτὸν τὴν τιμὴν της....

— Ταλαίπωρη! Ὁ πατήρ σου σ' ἐνεπιστεύθη εἰς ἐμέ καί...

— Καλὲ παππού, περὶ ἡγεῖτε τοὺς λόγους μου. Παρτηρήσατε καλῶς τὴν ἐγγονὴν σας κατὰ πρόσωπον· εἶνε ἡ μνηστὴ τοῦ Μάξιμου. Ἐθυσίασα, χωρὶς κανένα φόβον, τὴν ὑπόληψιν ἡ μᾶλλον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον συνήθως λέγουσι, τὴν τιμὴν μιᾶς κόρης, δίδουσα συνεντεύξεις εἰς αὐτὸν τὸν νέον, ἀλλ' ἐγνώριζα ὅτι ἦτο τίμιος καὶ ἡμην βεβαία, ὅτι οὐδέποτε ἤθελα ὑποπέσει εἰς σφάλμα. Ναί, τὴν νύκτα, εἰς αὐτὴν τὴν οἰκίαν, ἀντηλλαξαμεν τοὺς ὅρκους τοῦ ἔρωτός μας, ἡρραβωνίσθημεν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, καὶ αἱ καρδίαι μας ἠνώθησαν· ἀλλὰ καὶ οἱ δύο ὠρκίσθημεν μέχρι τῆς ὀριστικῆς συζεύξεώς μας, νὰ σεβασθῶμεν τὴν τελετὴν ταύτην τῶν ἀρραβῶνων μας. Καὶ δὲν εἶχον τὸ καθήκον νὰ συλλογίζωμαι τὴν ἀποθανοῦσαν μητέρα μου, ἥτις βεβαίως μὰς ἐπετῆρει ἐξ οὐρανοῦ καὶ τοὺς δύο; Βλέπεις λοιπόν, καλὲ μου πάππε, ὅτι εἶμαι πάντοτε ἀξία νὰ φέρω τὸ ὄνομα τῶν δὲ Λομπρέ, διότι καὶ σὰς ἀγαπῶ πολὺ, πάρα πολὺ.

Ὁ γέρον ἤκουσε σιωπῶν τοὺς λόγους τῆς Ἀλίκης, ἥτις ἐξηκολούθησεν:

— Ἀλλὰ σήμερον ὀλίγον μὲ μέλλει.

— Τί ἐννοεῖς;

— Ὁ μνηστὴρ μου, ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἀγαπῶ, εἶνε εἰς τὴν φυλακὴν· ὄχι μόνον δὲ ἡ τιμὴ του δύναται νὰ κηλιδωθῇ, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ ζωὴ του ἀναμφιβόλως ἀπειλεῖται. Ἀγνοῶ ὑπὸ ποίας περιστάσεις διεπράχθη τὸ ἔγκλημα, τὸ ὁποῖον ἀποδίδουν εἰς τὸν Μάξιμον· ἀλλ' ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δύναμαι νὰ βεβαιώσω, εἶνε, ὅτι ὁ μνηστὴρ μου ἔγινε θύμα φρικτῆς ἀπάτης, καὶ ὅτι ὀρεῖλω νὰ τὸν σώσω. Σὰς ζητῶ βοήθειαν καὶ προστασίαν, καλὲ μου παππού, σὰς τὰ ζητῶ γονυκλινῆς, πρὸ τῶν ποδῶν σας, προσέθετο ἡ Ἀλίκη πῖπτουσα πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ γέροντος.

Ὁ πάππος ἐτῆρει πάντοτε σιγὴν.

Ἡ Ἀλίκη ἐξηκολούθησεν:

— Καὶ ἂν δὲν μοῦ τὰ χορηγήσετε, θὰ λησμονήσω ὅτι εἶμαι ἀγνή! θὰ ὑπάγω μόνη, ἀφόβως, νὰ κηρύξω εἰς ὅλους, ὅτι εἶμαι μνηστὴ τοῦ κυρίου Μάξιμου Μαριών, ὅτι παρεβίασα τὰ κοινωνικὰ ἔθιμα καὶ ὅτι ἐδίδα συνεντεύξεις ἐν τῷ δωματίῳ μου εἰς τόν...

— Ταλαίπωρη!

— Ναί, εἶπεν ἡ νεῆνις μετὰ μειζονος ζωηρότητος ἐγειρομένη, ναί, θὰ ὑπάγω νὰ εὕρω τὸν δικαστὴν καὶ θὰ τοῦ εἶπω: «Ποῖαν ἡμέραν, ποῖαν ὥραν, ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον συνελάβετε, ἔπραξε τὸ ἔγκλημα, τὸ ὁποῖον τοῦ προσάπτετε;» Καὶ ὁποῖαν-δήποτε ἡμέραν καὶ ὥραν μοῦ εἴπῃ, θ' ἀ-

παντήσω: «Αὐτὴν τὴν ἡμέραν, αὐτὴν τὴν ὥραν, ὁ Μάξιμος Μαριών, ὁ μνηστὴρ μου, ἦτο εἰς τὸ δωμάτιόν μου».

— Ἀλλὰ θὰ ψευσθῇς! αὐτὸ δὲν εἶνε ἀληθές!

— Θὰ ψευσθῶ μάλιστα! ἀλλὰ τί μὲ μέλλει, ἀρροῦ δὲν θέλετε νὰ μὲ βοηθήσετε ἄλλως πῶς;

Ὁ κύριος δὲ Λομπρέ ἔμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς δισταζών· εἶτα, ἐκτείνων τὰς χεῖρας, ἀνέκραξεν:

— Ἐλα, παιδί μου, ἔχεις δίκαιον· ἀφοῦ ἀγαπᾷς αὐτὸν τὸν νέον καὶ εἶσαι πεπεισμένη περὶ τῆς ἀθωότητός του, συμμερίζομαι τὴν πεποιθήσίν σου καὶ εἶμαι βεβαίος καὶ ἐγὼ ὅτι δὲν εἶνε ἐνοχος· ἐπομένως θὰ ἐκπληρώσω διπλοῦν καθήκον, χορηγῶν εἰς σὲ τὴν ὑποστήριξίν μου· θὰ σώσω ἕνα ἀθῶον καὶ θὰ σοῦ ἀποδώσω τὴν εὐτυχίαν.

Ἡ Ἀλίκη μὲ δακρυβρέκτους ὀφθαλμοὺς ἐνηγκαλίσθη τὸν πάππον της, ψελίζουσα λόγους εὐχαριστίας.

Ὁ γέρον, λαβὼν αὐτὴν ἐκ τῆς χειρός, καὶ ὀδηγήσας εἰς μίαν ἔδραν, τὴν ἐκάθισε πλησίον του καὶ τῇ εἶπεν:

— Ἐχει καλῶς· θὰ σοῦ χορηγήσω τὴν ὑποστήριξίν μου· ἀλλὰ πρέπει αὕτη ν' ἀποβῇ ὠφέλιμος. Διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ ἀποτέλεσμα αὐτό, εἶνε ἀνάγκη νὰ μάθω ὅλας τὰς λεπτομερείας, τὰς ἀναφερομένας εἰς τὰ σχέσεις σας, καὶ τί πρᾶγμα εἶνε αὐτὸς ὁ Μάξιμος. Ἐλα, διηγήσου μοι ὅ, τι γνωρίζεις.

Ἡ νεῆνις ἤρχισε τὴν ἱστορίαν τῶν ἐρώτων της καὶ εἶπεν εἰς τὸν κόμητα πᾶν ὅ, τι ἐγίνωσκε, τὴν ἐπίσκεψίν της εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Μαριών, τὰ ἀποφασιστικά της σχέδια, τέλος, πᾶν ὅ, τι ἔπραξεν.

— Καὶ λέγεις ὅτι ἡ κυρία Μαριών γνωρίζει ἕνα ἀνακριτὴν ἐστὶ Παρίσι;

— Μοῦ τὸ ἐβεβαίωσε νομίζω μάλιστα, ὅτι αὐτὸς ὁ δικαστὴς δὲν δύναται νὰ παρίδῃ μίαν ἐπιθυμίαν τῆς μητρὸς τοῦ Μάξιμου.

— Τί σὲ κάμνει νὰ ὑποθέτῃς...

— Εἰς τὸν βίον τῆς κυρίας Μαριών ὑπάρχει ἕν λυπηρὸν μυστικόν· τὸ ἐμάντευσα καὶ νομίζω ὅτι τὸ κύριον πρόσωπον τοῦ μυστικοῦ αὐτοῦ εἶνε ὁ περὶ οὗ λόγος ἀνακριτῆς.

— Σοῦ εἶπε τὸ ὄνομα τοῦ δικαστοῦ αὐτοῦ;

— Ναί, σταθῆτε... ἡ συγκίνησις, τὴν ὁποίαν ἤσθάνθη, πᾶν ὅ, τι ὑπέφερα, μὲ ἔκαμαν νὰ χάσω τὴν μνήμην· δὲν ἐνθυμούμαι πλέον αὐτὸ τὸ ὄνομα.

— Πρέπει ὅμως νὰ τὸ γνωρίζωμεν. Πηγαίνω νὰ εὕρω τὸν Δουσατέλ καὶ ἀμφότεροι θὰ ἐνεργήσωμεν. Ἀφοῦ μετέβης ἀπαξ εἰς τῆς κυρίας Μαριών, πρέπει νὰ ὑπάγῃς καὶ πάλιν. Εἶνε ἀπολύτως ἀναγκαῖον νὰ μάθωμεν ἀκριβῶς τὴν θέσιν τοῦ κατηγορουμένου, ἀπέναντι τῆς ἀνακρίσεως, τὰς κατ' αὐτοῦ μαρτυρίας, τὴν ἀξίαν των, τὰ αἴτια τῆς συλλήψεώς του. Πρέπει νὰ ἡξεύρῃς, μικρά μου, ὅτι ἡ δικαιοσύνη δὲν προβαίνει ἐκντὶον ἐνὸς ἀνθρώπου χωρὶς

νὰ συλλέξη πρῶτον ἀποχρώσας κατ' αὐτοῦ ἀποδείξεις. Μὲ ποῖον τρόπον ἐνήργησαν κατὰ τοῦ Μαξίμου; Ἰδοὺ τί πρέπει νὰ μάθωμεν.

[Ἔπεται συνέχεια].

Π. Σ.

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ ΑἪΦΦΕΛ

Διήγημα.

Πρὸ τριῶν ἐβδομάδων δημοσιογραφικῇ ἀποστολῇ μὲ ἠνάγκασε νὰ μεταβῶ εἰς Παρισίους, ὅπου ἔσχον τὴν εὐτυχίαν νὰ συνδιαλεχθῶ πλέον ἢ ἅπαξ μετὰ τοῦ κυρίου Ἀϊφφελ, εἰς οὗτινος τὴν ἐπίνοιαν καὶ τὴν ἀκαταδάμαστον ἐπιχειρηματικότητα ὀφείλει ἡ νέα Βαβυλὼν τὴν ἀνέγερσιν τοῦ κολοσσιαίου ἔργου.

Κατὰ τινὰ τῶν συνεντεύξεων, ἃς ἔσχον μετ' αὐτοῦ περὶ τῆς κατασκευῆς τοῦ πύργου, ἐγένετο λόγος καὶ περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν θυμάτων, διαρκούσης τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ πύργου.

Ἐκαθήμεθα ἐν τῷ γραφεῖῳ του, οἱ ὑπάλληλοι ἐπήγαινον καὶ ἤρχοντο ἀδιακόπως. Ἀνὰ πᾶσαν δὲ στιγμὴν διεκοπτόμεθα ὑπὸ τοῦ θυρωροῦ, κομίζοντος τὰ ἐπισκεπτήρια διαφόρων περιηγητῶν, ἐξ ὧν τῶν μερῶν τῆς ὕψιλλου, οἷτινες ἐπεθύμουν νὰ ἴδωσι τὸν ἔξοχον ἄνδρα.

— Συνέβησαν πολλὰ δυστυχήματα διαρκούσης τῆς ἐργασίας, ἀλλ' ὁ ἀριθμὸς τῶν θυμάτων ἐξογκώθη πολὺ καὶ τελευταίως...

Ἐνταῦθα ὅμως ἡ συνδιάλεξις διεκόπη παρὰ κυρίου τινός, φέροντος συστατικὴν ἐπιστολὴν τοῦ πρέσβους τῆς Ἀγγλίας, συνεπιέει τῆς ὁποίας ἔτυχε μιᾶς στιγμῆς ἀκροάσεως.

— Ἐλέγατε λοιπόν, ὅτι δὲν συνέβησαν τόσα δυστυχήματα, ὅσα ἡδύνατό τις νὰ ὑποθέσῃ, ἀναγινώσκων τὰς ἐφημερίδας.

— Ὅ, τι λέγετε εἶνε ἀληθές. Οἱ ἐχθροί μου προσεπάθησαν νὰ μὲ ζημιώσουν, διαδίδοντες ψεῦδη. Ἰσως ἐνθυμεῖσθε τὸ φοικῶδες συμβᾶν τοῦ παρελθόντος Δεκεμβρίου.

— Δὲν ἐνθυμοῦμαι ἰδιαίτερόν τι συμβᾶν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην.

Ὁ κύριος Ἀϊφφελ ἐθώπευσε τὴν γενειάδα του, προσπαθῶν νὰ συναρμολογήσῃ τὰς ἀναμνήσεις του, καὶ ἐκ τῆς φυσιογνωμίας του ἠννόησα ὅτι ἡτοιμάζετο νὰ μοὶ διηγηθῇ ἀσυνήθες τι καὶ ἄξιον ν' ἀκουσθῇ μετὰ προσοχῆς.

Ἀλλὰ καὶ πάλιν μᾶς διέκοψαν.

Ἦρχισα νὰ φοβοῦμαι ὅτι δὲν θὰ ἤκουον τὴν διήγησιν. Ὁ κύριος Ἀϊφφελ ἀπεσύρθη ἐν τῷ ἀντιθαλάμῳ ἐπὶ τινὰ λεπτά, ἅτινα μοὶ ἐφάνησαν ὥραι, ὅτε δ' ἐπέστρεψε, μοὶ εἶπεν:

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἀλλὰ φοβοῦμαι ὅτι αἱ ἀσχολίαι μου μ' ἐμποδίζουν...

— Θὰ ἐπεθύμουν πολὺ νὰ ἀκούσω τὴν διήγησιν, τὴν ὁποίαν μοὶ ὑπεσχέθητε, τόσῳ μᾶλλον, καθόσον πᾶν τὸ ἀφορῶν τὸ ὄγδον τοῦτο θαῦμα τοῦ κόσμου, ἐνέχει

πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον, πρὸ πάντων δι' ἕνα δημοσιογράφον, κατὰ τὴν παρούσαν ἐποχὴν.

Ὁ κύριος Ἀϊφφελ εὐρίσκετο ἐν ἀμηχανίᾳ. Ἀφ' ἐνός μὲν ἡ ἐθνικὴ του καὶ ἔμφυτος ἀδρότης δὲν τῷ ἐπέτρεπον νὰ μὲ δυσταρεστήσῃ, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου ἐφαίνετο στενωχωρούμενος ἔνεκεν τῶν πολλῶν του ἀσχιολιῶν. Ἀπώλεσα πᾶσαν ἐλπίδα καὶ ἠγέρθην ἵνα ἀναχωρήσω.

Ὁ ἔξοχος μηχανικὸς μὲ παρετήρησεν ἐπὶ στιγμὴν ἐν ἀμηχανίᾳ.

Αἰφνης ἐστράφη πρὸς τὴν τράπεζαν καὶ παρατηρῶν τὸ σημειωματάριόν του μοὶ εἶπεν:

— Θὰ σὰς ἦτο εὐκολον νὰ μ' ἐπισκεφθῆτε εἰς τὴν οἰκίαν μου αὐριον, περὶ τὴν ἐννάτην μετὰ μεσημβρίαν;

— Εὐχαρίστως, τῷ ἀπήντησα.

Καὶ τὴν ἐπομένην, κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν ὥραν, εἰσῆχθην εἰς πολυτελεστάτην αἴθουσαν, ἐν τῷ θαυμασίῳ μεγάρῳ, ὅπερ ὁ ἐπιφανὴς Γάλλος ἐκτίσαστο μετὰ πολυτελεῖς κόπους καὶ ἐργασίας.

Κρατῶν τὸ σημειωματάριόν μου ἤκροάσθην προσεκτικῶς τῆς διηγήσεως τοῦ κυρίου Ἀϊφφελ, ἣν παραθέτω κατωτέρω.

Μακρὰν, ἐν τῇ Μεσογείῳ, κεῖται ἡ Κορσική, ἡ μᾶλλον εὐήλιος, ἀλλὰ καὶ ἡ ὀκνηροτέρα χώρα. Παρὰ τὴν κυανὴν θάλασσαν, περιβαλλομένην ὑπὸ ὕψηλους λόφους, κεῖται ἡ πρωτεύουσα τὸ Ἀνάκειον.

Τὰ συμβάντα, ἅτινα συνδέονται μετὰ τῆς κατασκευῆς τοῦ Πύργου Ἀϊφφελ, διεδραματίσθησαν παρὰ τὸ Ἀνάκειον, περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1888.

Τὴν ἐσπέραν τῆς 23 Μαΐου τοῦ ἔτους ἐκείνου, ἡ θυγάτηρ τοῦ διευθυντοῦ μικροῦ τινος πανδοχείου, Μαρία Ρουσσιλίων καλουμένη, ἐπορεύετο πρὸς ἔρημον μέρος, ἐπὶ τινος λόφου, πρὸς συνάντησιν τοῦ ἐραστοῦ της, ὃν οἱ γονεῖς της τῇ εἶχον ἐμποδίσει νὰ βλέπῃ, μὴ ἐπιθυμοῦντες αὐτὸν ὡς γαμβρόν.

Ἀκριβῶς εἰπεῖν, δὲν ἦτο λαθραία συνέντευξις, καθότι ἡ κόρη πρὸ ὀλίγου εἶχε σφοδρῶς φιλονεικήσει μετὰ τοῦ πατρός της καὶ ἐγκατέλιπε τὴν οἰκίαν, προκαλοῦσα τοὺς γονεῖς της νὰ τὴν ἀποχωρήσωσιν, ἂν ἡδύναντο, τοῦ ἐραστοῦ της.

Ὡς εἰπομεν, οἱ γονεῖς τῆς Μαρίας δὲν ἔβλεπον μὲ καλὸν ὄμμα τὸν ἔρωτα αὐτῆς καὶ τοῦ Ἰωάννου Φάργ' ὑπῆρχεν ὅμως καὶ ἕτερος ἐραστὴς, μᾶλλον εὐνοούμενος παρ' αὐτῶν.

Τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, ὡς μετέχοντα πολὺ τῆς παρὰ τοῦ κυρίου Ἀϊφφελ διηγηθείσης μοὶ ἱστορίας, κρίνω καλὸν νὰ περιγράψω ἐν ὀλίγοις.

Ἦτο εὐεidis, ὕψηλόν ἀναστήματος, ἀλλὰ σκυθρωπός, προσεπάθει δὲ διὰ παντός τρόπον νὰ ἐπισύρῃ τὴν στοργὴν τῆς Μαρίας.

Ἦτο ἐξάδελφός της, οἱ πατέρες των ἦσαν ἀδελφοί, ἀλλὰ τοῦτο τόσον μνηστικὸν πρόσκομμα ἐφαίνετο εἰς τοὺς γονεῖς

τῆς Μαρίας, ὥστε, ἀντὶ νὰ τὸν ἀποτρέψωσιν, ὑπεβόηθουν καὶ ἐνεψύχονον αὐτὸν εἰς τὰς προσπάθειάς του.

Τὴν ἐσπέραν, καθ' ἣν μανιώδης ἡ Μαρία ἔσπευδε πρὸς συνάντησιν τοῦ ἐραστοῦ της Ἰωάννου Φάργ', παρηκολουθεῖτο, ἐν ἀγνοίᾳ της, ὑπὸ τοῦ ἐξαδέλφου της Ροβέρτου Πρετόντ, καὶ ἐπειδὴ ἔσπευδεν, ὁ Πρετόντ τὴν ἐπλησίασεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον, μέχρις ὅτου, φθὰς εἰς ἐλαχίστην ἀπ' αὐτῆς ἀπόστασιν, τὴν ἐκάλεσεν ὀνομαστί.

Τὰ ἐπακολουθήσαντα, δυσκόλως δύνανται νὰ ἐννοηθῶσι παρὰ τῶν μὴ ἐχόντων ἰδέαν τῶν σφοδρῶν ἐρωτικῶν παραφορῶν τῶν Κορσικανῶν.

Ὁ Ροβέρτος ἐπέπεσε κατὰ τῆς ἐξαδέλφης του, τὴν ἔρριψε κατὰ γῆς καὶ ἀπῆτει παρ' αὐτῆς νὰ ἐγκαταλειψῇ τὸν Ἰωάννην.

Ἡ ταλαίπωρος κόρη, ἐν φοβερᾷ ἀγωνίᾳ διατελοῦσα, δὲν ἐγνώριζε τί νὰ εἴπῃ.

Ἡ θέσις ἦτο ἔρημος.

Ὁ Ροβέρτος τὴν ἠπειλήσεν ἐπανεπιλημμένως ἐπὶ τέλους ἡ Μαρία, νομίσασα ὅτι ἤκουσε βήματα πλησιάζοντα, ἀνέλαβε θάρρος, καὶ τῷ ἐδήλωσε σαφῶς, ὅτι τὸν ἠγάπα μὲν ὡς ἐξάδελφον, οὐδέποτε ὅμως θὰ τὸν ὑπανδρεύετο.

Ὁ Ροβέρτος τὴν ἐπλησίασεν ἔτι μᾶλλον, ἡ Μαρία προσεπάθησε νὰ διαφύγῃ, ἀλλ' αὐτὸς τῇ ἔφραξε τὴν διόδον ταβείας ἐνώπιον αὐτῆς. Τὴν ἠρώτησε καὶ πάλιν ἂν συγκατετίθετο εἰς τὸν ἔρωτά του καὶ πρὶν ἢ λάβῃ καιρὸν ν' ἀπαντήσῃ, τὸ ὀξύτατον ἐγχειρίδιόν του εἶχε διαπεράσει τὴν καρδίαν της καὶ ἡ Μαρία ἔκειτο ἐκταδὴν, μόλις ἀναπνεύουσα.

Βήματα ἠκούσθησαν προσεγγίζοντα, καὶ ὁ Ροβέρτος ἔσπευσε νὰ κρυβῇ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Ἰωάννης Φάργ' ἐπλησίαζε πρὸς τὸ μέρος, ἐν ᾧ διεδραματίσθη ἡ αἰματηρὰ ἐκείνη σκηνή, ὅτε δ' ἐπλησίασε, συνήντησε βλάβαν γέροντα, ἐκ τῶν περιέργων ἐκείνων χαρακτηρῶν, αἷτινες ἀπαντῶνται συχνάκις εἰς τὰ ὄρεινὰ διαμερίσματα. Τὰ ὄντα ἐκεῖνα κάθηνται ὀλόκληρον τὴν ἡμέραν πρὸ τῆς θύρας τῆς καλύβης των, ἐπαιτοῦντα, οἱ δὲ διαβάται νομίζουσι καθηκόν των νὰ τοῖς δίδωσιν ἐλεημοσύνην.

Ὁ Ἰωάννης ἔδωκεν εἰς τὸν γέροντα νόμισμά τι, ἀλλὰ, πρὸς ἐκπληξίν του, ἀντὶ ὁ γέρων νὰ προβῇ, ὡς συνήθως, εἰς διαχύσεις εὐχαριστιῶν, τὸν ἔσυρε πρὸς τὸ ἄκρον τῆς ἀτραποῦ, ὅπου ὁ δυστυχὴς ἐραστὴς εὗρε τὴν ἐρωμένην του νεκράν καὶ αἰμόφυρτον.

Ὁ Φάργ' ἦτο ἐνεργητικοῦ χαρακτήρος. Ἐρριψε βλέμμα στοργῆς πρὸς τὴν νεάνίδα καὶ ἠσπάσθη τὸ ἔτι θερμὸν πρόσωπόν της, θρηνῶν δὲ ἔσπευδε πρὸς τὴν πόλιν. Καθ' ὁδὸν ὅμως συνήντησε τὸν Ροβέρτον ἐν συνοδίᾳ δύο χωροφυλάκων φαντασθῆτε δὲ τὴν ἐκπληξίν τοῦ Ἰωάννου, ἀκούοντα τὸν Ροβέρτον νὰ ὑποδεικνύῃ αὐτὸν ὡς αὐτουργόν τοῦ φόνου τῆς Μαρίας. Μάτην ὁ δυστυχὴς Φάργ' διεμαρτύρετο ἡ συνοδία προσλαβοῦσα καὶ αὐτὸν διὰ τῆς βίας με-